

Εμεινε από βενζίνη...

Στην αρχή του τελευταίου debate μεταξύ των δύο υποψηφίων για το σημερινό β' γύρο των εκλογών, οφείλω να αναγνωρίσω ότι ξεπλάγην ευχάριστα με την απόδοση του Σταύρου Μαλά. Είχε ευφράδεια, έδειχνε ότι έχει κάτι να πει και δεν τον φόβιζε το αδιαμφισβήτητο πολιτικό εκτόπισμα του Νίκου Αναστασιάδη. Πρόσεξα επίσης ότι είχε προβάσει και κάμποσες ατάκες για τα κρίσιμα ζητήματα, όπως οι ιδιωτικοποιήσεις, η βιωσιμότητα του χρέους, ζητήματα προπαγάνδας και υπαρκτές ή ανύπαρκτες αδυναμίες του ανθυποψηφίου του. Περίμενα, λοιπόν, να ακούσω και τα επιχειρήματα, τις προτάσεις και την ανάπτυξη της σκέψης του υποψηφίου του ΑΚΕΛ. Άδικα περίμενα, όμως, και φαντάζομαι ότι την ίδια εντύπωση αποκόμισαν και αρκετοί άλλοι τηλεθεατές που είχαν την υπομονή και το σθένος να παρακολουθήσουν την τέταρτη κατά σειρά τηλεμαχία των προεδρικών εκλογών (μεγάλες και υπερβολικός αριθμός σύμφωνα με οποιαδήποτε στάνταρντ). Περίμενα άδικα, διότι ο κ. Μαλάς πέρα από εύπικες ατάκες δεν είχε κάτι ουσιαστικό να πει. Αντίθετα, όταν προσπάθησε να αναπτύξει τη σκέψη του υπέπεσε σε παιδαριώδη για τα πολιτικά δεδομένα λάθη. Όπως το να υποστηρίζει ότι η τρόικα, με τον ίδιο ως πρόεδρο, θα αποδεχθεί ούτως ή άλλως το βασικό (χαμηλό) σενάριο για ανακεφαλαιοποίηση των τραπεζών.

Στιγμιότυπο από την προχθεσινή τελευταία τηλεμαχία των προεδρικών εκλογών, όπου κέρδισε ο Νίκος Αναστασιάδης, λόγω εμπειρίας και καλύτερης αντίληψης των προκλήσεων που έχει να αντιμετωπίσει ο νέος Πρόεδρος της Δημοκρατίας στην οικονομία.

ΤΟ ΑΚΟΝΙΖΕΙΝ

*****Και τώρα τελειώνουν τα ψέματα. Ή αρχίζουν. Εξαρτάται από το ποιον ψηφίζεις. ***Πότε ανοίγουν οι κάλπες στη Σμύρνη και στο Αϊβαλί, και σ' όλη την Ανατολή; ***Και από αύριο, στη δουλειά και στον αγώνα, κόντρα πάμε στο χειμώνα. ***Ξέρει κανείς από εσάς, στα πόσα Μνημόνια επεμβαίνει ο ιατροδικαστής; ***Και βέβαια, όποιος σπέρνει επιδόματα, θερίζει καταργήσεις. ***Σκοπεύω να καταργηθώ και εγώ, αφού στα συσσίτια δεν προσφέρεται ούτε αστακός, ούτε χαβιάρι. ***Μόνο στυμμένες λεμονόκουρες. Να τις βράσω και να πιω το ζουμί τους.**

ΚΟΥΝ

Θα του έκαναν χάρη!

Ο άνθρωπος πάσχιζε εναγωνίως να πείσει ότι δεν μπορεί να υπάρξουν οι ιδιωτικοποιήσεις, που άφησε ορθάνοιχτες στο μνημόνιο, η κυβέρνηση Χριστόφια την πολιτική της οποίας στηρίζει. Και πήγε να μας «πουλήσει» πως οι δανειστές θα του κάνουν τη χάρη για τα ωραία του μάτια. Επιπλέον, ο κ. Μαλάς δεν είχε ούτε μια εναλλακτική πρόταση για το πού θα βρει λεφτά για να λειτουργήσει το κράτος σε περίπτωση που καθυστερήσει η ολοκλήρωση της δανειακής σύμβασης. Το μόνο που επαναλάμβανε είναι ότι θα πάει στην τρόικα, θα συμφωνήσει το βασικό σενάριο και το πρόβλημα θα λυθεί ως δια μαγείας. Του είχαν κάνει καλή εκπαίδευση στις ατάκες, αλλά όταν χρειάστηκε να μιλήσει για την ουσία έμεινε από βενζίνη.

Είχε απαντήσεις

Προεδρικός στην τηλεμαχία ήταν ο Νίκος Αναστασιάδης. Ήταν η εικόνα που είχα για τον υποψήφιο από την αρχή του debate. Γνώριζε καλά τα ζητήματα, είχε τις απαντήσεις στα ερωτήματα και αυτό λειτούργησε υπέρ του, υπό την έννοια ότι κάποια στιγμή οι συνάδελφοι σταμάτησαν να τον πιέζουν πολύ και έστρεψαν την προσοχή τους στον κ. Μαλά για να βγάλουν λαβράκι. Στα ατού του κ. Αναστασιάδη ήταν και το γεγονός ότι δεν εκνευρίστηκε από τις διαρκείς επικρίσεις, σπόντες και υπονοούμενα του ανθυποψηφίου του. Προφανώς, το επιτελείο του κ. Μαλά είχε επενδύσει στο να εκνευρίσει σφόδρα τον, έχοντα τη φήμη του ευέξαπτου, Ν. Αναστασιάδη, ώστε να κάνει το λάθος ή την πολυπό-

θητη γκάφα που θα έδινε την τηλεμαχία στον υποψήφιο του ΑΚΕΛ. Τελικά, το αντίθετο συνέβη. Από τις πολλές ατάκες που εκτόξευε, ο κ. Μαλάς έμεινε εκτεθειμένος ως μη έχων ουσία στα πολιτικά του επιχειρήματα και στις προτάσεις του για το μέλλον.

Του έλλειψε ο Γιώργος...

Το παρατήρησε χρήστης ιστοτόπου κοινωνικής δικτύωσης χθες βράδυ και βρήκα το σχόλιό του εύστοχο. Έγραψε πως ούτε μια κουβέντα δεν είπαν οι δύο ανθυποψήφιοι για το φυσικό αέριο. Και αναπόλησε τον Γ. Λιλλήκα, ο οποίος και δεν αναφερόταν σχεδόν σε τίποτε άλλο και στις τρεις τηλεμαχίες που έλαβε μέρος πριν τον πρώτο γύρο των εκλογών.

Έχω να πω στο φίλο ότι εμένα δεν μου έλειψε καθόλου η παρουσία του κ. Λιλλήκα, ειδικά τα όσα εξωπραγματικά επέμενε να λέει για την εκμετάλλευση του φυσικού αερίου, με το οποίο θα έδωχνε με τις κλωτσιές την τρόικα από την Κύπρο. Χωρίς αμφιβολία διασκεδάζει κανείς όταν ακούει αστείες και ανέφικτες προτάσεις παρουσιασμένες με ζέση και ευφράδια. Αλλά και η επανάληψη έχει τα όριά της... Εύχομαι, μόνο, τώρα που ο κ. Λιλλήκας θα κάνει την κίνηση για την ανατροπή και την ελπίδα (όπως την περιγράφει) να κόψει λίγο το παραμύθι για το φυσικό αέριο. Ούτως ή άλλως για αρκετό χρονικό διάστημα δεν θα τεθεί ζήτημα εκλογής του σε κάποιο αξίωμα. Μπορεί λοιπόν να κάνει ένα διάλειμμα. Για το καλό του και το καλό μας...

ΤΑ ΥΠΕΡ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΤΑ

Του ΑΛΕΚΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗ

Ποιος είναι ο πιο μεγάλος κίνδυνος

Στο τελευταίο διάγγελμά του ο πρόεδρος της Δημοκρατίας Δημήτρης Χριστόφιας απεφάνθη ότι ο μεγαλύτερος κίνδυνος που αντιμετωπίζουμε σήμερα είναι ο κίνδυνος αναβάθμισης του ψευδοκράτους. Και πολύ εύστοχα ο αρθρογράφος του «Φιλελευθέρου» Αριστος Μιχαηλίδης σημειώνει την επομένη ότι «η πολιτική των τελευταίων χρόνων έχει ενισχύσει όσο ποτέ προηγουμένως αυτόν τον κίνδυνο». («Φιλελεύθερος», 16 Φεβ. 2013: «Ο πιο μεγάλος κίνδυνος»). Όταν, όμως, μιλάμε για κίνδυνο όταν χρησιμοποιούμε τη λέξη κίνδυνος, αναφερόμαστε σε κάτι κακό που ενδέχεται, που υπάρχει πιθανότητα, να συμβεί, είναι μια πραγματικότητα, και συνεπώς δεν είναι ένας κίνδυνος που μπορεί να συμβεί. Αυτό σημαίνει ότι δεν αντιλαμβανόμαστε ότι αυτό το κακό που φοβόμαστε ότι ενδέχεται να συμβεί έχει συμβεί. Η αναβάθμιση του ψευδοκράτους, του καθεστώτος στην κατεχόμενη βόρεια Κύπρο έχει συμβεί, είναι μια πραγματικότητα, και συνεπώς δεν είναι ένας κίνδυνος που μπορεί να συμβεί.

Στην τελευταία σύνοδο κορυφής της Οργάνωσης Ισλαμικής Συνεργασίας που συνήλθε στο Κάιρο αρχές Φεβρουαρίου τα 57 κράτη μέλη της οργάνωσης καλούνται, στο τελικό ανακοινωθέν «να ενισχύσουν αποτελεσματικά την αλληλεγγύη προς το τουρκοκυπριακό κράτος: Εμείς συνομιλούμε και διαπραγματευόμαστε για χρόνια με το ψευδοκράτος, του οποίου οι εκπρόσωποι αναγνωρίζονται ως ισότιμοι συνομιλητές από τα Ηνωμένα Έθνη. Συνεπώς, ο πιο μεγάλος κίνδυνος δεν είναι η αναβάθμιση, η οποία έχει συμβεί, αλλά η αναγνώριση κάτι που θα είναι το αποτέλεσμα της διαιώνισης του προβλήματος. Για όσους, όμως, παρακολουθούν τα όσα συμβαίνουν στα κατεχόμενα, υπάρχει ένας ακόμη πιο μεγάλος κίνδυνος, για τον οποίο κανένας δεν μιλά στην πλευρά μας. Λέω στην πλευρά μας γιατί οι τουρκοκύπριοι βλέπουν αυτό τον κίνδυνο και αναφέρονται καθημερινά σ' αυτόν. Ο κίνδυνος αυτός ο πιο μεγάλος κίνδυνος, είναι η μετατροπή της κατεχόμενης βόρειας Κύπρου σε επαρχία της Τουρκίας, σε ένα ακόμη νομό της Τουρκίας. Μιλώντας προχθές ο πρόεδρος ενός θρησκευτικού ιδρύματος δήλωσε, όπως αναφέρει η τουρκοκυπριακή εφημερίδα Γενί Ντουζέν, ότι «η Κύπρος είναι ένας νομός χωρίς να τον παρομοιάσει με τους νομούς της Τουρκίας Μάντιν, Σιβάς, Ερζουρούμ, Εντίρνε, Κόνια». Δεν τον παρομοίασε, σημειώνει η Γενί Ντουζέν, με νομούς «που είναι απομακρυσμένοι και έχουν ανάγκη τη βοήθεια του κέντρου». Αυτός είναι λοιπόν ο μεγάλος, ο πιο μεγάλος κίνδυνος τον οποίο οφείλουν οι ηγέτες μας να αντιληφθούν πριν είναι αργά.

ΑΤΑΚΕΣ...

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΣΤΕΦΑΝΟΥ
«Δεν αποδεχόμαστε και δεν πρόκειται να προχωρήσουμε σε απομείωση, σε κούρεμα καταθέσεων»
Το «κούρεμα» μισθών, όμως, το αποδεχθήκαμε όλοι μια χαρά

ΧΑΡΗΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ
«Τι θέλουν να μας πουν; Ότι στις πέντε μέρες που τους έχουν απομείνει θα υπογράψουν χωρίς καν διαδικασίες ένα συμβόλαιο ύψους των 10 δις ευρώ;»
Νομίζετε ότι έχουν πρόβλημα;

ΓΙΩΡΓΟΣ ΛΙΛΛΗΚΑΣ
«Παρά τις όποιες ιδεολογικές διαφορές μεταξύ των δυνάμεων του 25%, οι πολίτες κατάφεραν να βρουν εκείνα που μας ενώνουν»
Κάτι τέτοια λέγατε και το '04 για το 76%.